

26.27x29.33	31	עמוד 38	ישראל היום! - שישיבת	22/02/2013	35848612-7
גני ילדי - 159					

משימת גן

עשרים ומשהו שנים אחרי שהיתה שם בתור תלמידה, וכשהיא כבר מצוידת בצאצאית משלה, שיגרנו את שיר זיו בחזרה לגן הילדים - הפעם, בתפקיד גננת • היא גילתה שגם לילדים בני חמש חשוב להיראות כמו דוגמנים, שחלזונות אוהבים כרוב ושקצף גילוח הוא חומר יצירה נפלא • את היום היא סיימה בלי קול • רק אל תבקשו ממנה לחזור לבית הספר

שיר זיו

צילומים: מאיה באומל-בירגר

שעת סיבוח. איך קוראים לחיה הזו?

”היא אומרת מילים לא יפות”. ילד בן 5 וחצי מסתכל עלי ומצפה שאפעל. מה אני אמורה לעשות עכשיו? הוא מצביע על הגורם המעיב על אושרו: יש לה קר קיות, היא בת 5 וקצת, והיא חמודה מאוד. על פניה נסוכה הבעה של חשוד בעבירה בכדורסל – “לא עשיתי כלום!!! הוא סתם מרמיין”.

עכשיו היא גם פותחת את הפה. “הוא התחיל קודם”, היא טוענת, ואני חסרת אונים. אוקיי, מה יקרה עכשיו? אפשר לשחד אותם? למחוק להם את הזיכרון? אולי אעמיד פנים שלא שמעתי? מבט חטוף בשעון. יש לי עוד שלוש שעות בגן. “ילדים, בואו נלך לדאות מה שלום הוחל שלנו”, אני מנסה לצאת מזה איכשהו. “חילוון”, שניהם מתקנים אותי, מאוכזבים מבורותה של הגננת החדשה. לא הבטחתי גן עדן, הבטחתי גן. גם זה בקושי.

בעידן האלהת הילדים, עוד לפני שמלאו לילד 6 הוא כבר מצויד בגלויה, אלבום, ספל, מגנט, מחזיק מפתחות, חולצה, ציפית, חמסה,

27.58x29.1	32	38	עמוד	ישראל היום! - שישיבת	22/02/2013	35848635-2
גני ילדי - 159						

שעת ריכוז בגן. אני מהרהרת שוב ושוב אם אני כאן בתור הגננת או בתור הילדה

שלי אני מסוגלת לספוג את התגובה הרותחת, אבל לא מילדי זרים. למרות הפקפוק בכישורי הגננות שלי, הגיע הערב שלפני שובי לגן. נשבעתי שאלך לישון מוקדם, מה שכמובן לא הלם את המציאות. בסוף, לפנות בוקר, נרדמתי. חלמתי על אפים גדולים ומנוזלים.

כבר במשימה הראשונה נכשלתי. להיות בגן בזמן? אין סיכוי. פקקים. מי היה יכול לרמיין שיש תנועה כה ערה בכביש בשעת בוקר כל כך מוקדמת? עוד לא שבע, ואני בדרך לגן. מנומנמת, אני חושבת כמה זמן לא ביליתי בגן ילדים יום שלם. חלפו עשרות שנים מאז שהוריי הניחו אותי בגן והלכו לעבודה. עכשיו אני חוזרת, ביג טיים, רק שהי פעם אני "גדולה" - לפחות בעיני בני ה-5 ומשהו - ומצפים ממני להיות המבוגרת האחרת. העובדה שאני והם כמעט באותו גובה לא תעורר את חשדם. מי יספר להם שכל הניסיון המעשי שלי מסתכם בגידולה של בת שנתיים אחת, שגם היא לא תמיד מוכנה לדבר איתי? אני מגיעה לגן קצת לפני שבע וחצי. הגננת ורד כהן, מיקס של ציפי שביט וציפי מוד באנרגיות ובשמחת החיים, כבר מחכה לי. "בוקר

כובע או כיפה - שנושאים את דיוקנו. עבור ההורים, אין כמותו ואין בלתו, אך נס קטן מתרחש כשהאל גדל, ומגיע הזמן לשלוח אותו לגן. או אז מתחוויר להורים כי למרבה הצער, יש בעולם עוד 29 אלילים ואיליות, המצפים אף הם לקבל בחוץ את היחס שלו וכו בבית המקדש. כוהנת אחת, בת תמותה, אחראית למתן שירותים לאלים. קוראים לה גננת. אתם מכירים אותה בתור הדמות הזו שביריה מופקד בבוקר האל הפרטי שלכם. לא שאלתם את עצמכם פעם מה מתרחש בגן אחרי שאתם הולכים? אני שואלת את עצמי בכל יום. ואז אני שוכחת מזה, לפחות עד רבע לארבע.

כשסיפרתי לסוככים אותי שאני עומדת לבלות יום בגן כעוזרת גננת, הם הביטו בי בגיחוך מהול ברחמים. "את? גננת? את תברחי אחרי שעה", היתה התגובה האופיינית. סליחה, אני מסוגלת להעביר זמן בחברתם של בני 5-6 בשיחה אינטליגנטית, במשחק לוטו סוער ובניגוב אפים. טוב, אולי בלי העניין עם האפים. הרגע הזה, שבו הפרצוף של ילד הופך מנורמלי לזועם, שלוש שניות בדיוק, הוא חריסטר. בבית

הבנות נוטות להעדיף פריטי לבוש אדומים, ורודים וסגולים, והן נועלות נעלי בובה או מגפיים. על ציי פורני פאשניסטה אחת זיהיתי לק סגול. יש ילדים שמגיעים חבוטים משינה, נראים כמי שנשלפו לפני דקות ספורות מהפוך החם. קשה לי להחליט אם לדבר אליהם בטון מתילד ("בוא, חמודי, נתלה את התיק המתוקי שלך") או בטון ענייני ("הי, גבר, מה נסגר עם הקוצים? נשפך לך ג'ל הבוקר?") אני בוחרת בגישה השלישית, ושותקת. ייקח להם זמן לעכל שהגננת החדשה קצת משונה.

השעה שמונה, ואני מוקפת עשרות ילדים. פינת הטבע נראית לי מקום שבו אוכל להתחבא מההמולה. בצעדים איטיים אני מתרחקת מהם. קיווייתי להיות לבד, אבל בפינת הטבע אורבים שני בני 5 וחצי, שחייבים לדעת אם החילוץ של הגן עוד בחיים. את מול היה נרמה להם שהוא נשבר, ועכשיו הם סקרנים. אני לא בטוחה שיש לי את הכלים להסביר להם את הסוגיה המורכבת של חיים ומוות. אין לי מושג מה ילד בגילאים האלו אמור לדעת על שבריריותם של החיים, ואני מתפללת שהחילוץ יתגלה כחי. הילדים שולפים משקפת ומביטים בווחל מקרוב. "הוא חי!" הם מגיבים בהתלהבות. ניצלתי.

"יש! גילינו מה הוא אוכל"

בחצי אוון אני שומעת שיש ילדים שעדיין מתקשים להיפרד מאמא בבוקר. ורד לוקחת ילדה כזו לצד, אומרת לה בשקט "את ילדה בוגרת" ומחבקת אותה, ועיניה של הילדה מתמלאות בחומר נוזלי. ורד מעלה הסחת דעת מבריקה: "בואי נאכיל את החילוץ בכי רוב!" הילדה מביטה בוורה, מהופנטת. הגעגועים נפי תרו, הגננת המשיכה הלאה, וכך, בפשטות, גם הילדה. "יש! גילינו מה הוא אוכל!" עולות הצהלות מפנית הטבע. אחרי שהתעלם מהמלפפון שהוגש לו, טעם החילוץ האגני מהכרוב. הילדים בהיי. הם מתרגשים מהגילוי, וורד מאושרת. אפילו אני מרגישה סיפוק. סוף סוף החילוץ אוכל משהו.

הגננת פותחת בשיחה על עתידו של החילוץ. מת ברר שזהו חילוץ השרה (כולם ידעו את זה מלבדי), ואחרי ריון משותף הם מחליטים לשחרר אותו לטבע בהמשך היום. הילדים שואלים את ורד סידרה מסדר ררת של שאלות, והיא משיבה להם באריכות ובידע נות. ככה זה כל היום, שאלות ותשובות.

כשוורד מתרחקת מאיתנו לרגע אני מוזקת להי חליפה. "תקריאי לנו!", דורש ממני בן 5 וחצי ומוריד ספר טבע ענק מהמדף, "אנציקלופדיית בעלי החיים". אני מעלעלת ולא מזהה שום דבר. "מי זה?" שואלים

הבילית. הנה הם באים. ההורים לבושים בצורה אקלקטית, מי בטרנינג המזכיר בצורה חשודה פיג'מה, ומי בלבוש שאומר אני-ברוך-לעבודה-אל-תעסקו-איתי-אני-מאחרת. "הרגתם אותי עם המיחזור", באה אמא בטענות לוורה. "הוא מתעסק לי בזבל, אומר לי להפריד את זה ואת זה, מה עשיתם?" ורד ורינה לא מתרגשות. הילדים לומדים בגן על איכות הסביבה, ההורים מש למים את המחיר באכילת הראש בבית.

אמא נוספת מגיעה. אני מציגה את עצמי כגננת מחליפה ומקבלת עידוד ההורים מתחלקים לשניים: אלו שרק רוצים לברוח ולהתחיל את היום, ואלו שרוצים להישאר ולדבר עד האיסוף, בשתיים. הנה מגיעה עוד אמא עם עודף זמן (אני מכירה את ה'אנר מקרוב). היא לוקחת את הגננת לשיחה צפופה: יש לו חברים? עם מי הוא משחק עכשיו בגן? הן ממשיכות

שתי ידיות, 20 מטלות בו בזמן

שיחה שכבר ניהלו בעבר ובינתיים הלכות כבר רץ לשחק בבצק, לא מתעניין בריאלוג. לגננת יש סבי לנות לכולם.

מחשבותיי כבר נודדות לארוחת הבוקר, בעוד ורד מעדכנת באריכות כל הורה בצורה מפורטת. עיני הגננת רואות הכל, ואווניה שומעות הכל. היא לא מפספסת דבר. אמ"ן היה יכול ללמוד ממנה כיצד להפיק דו"חות מודיעין.

אני שמה לב שחלק מהילדים הגיעו מצוידים בפרי מפיות, אבל לא שואלת שאלות מיותרות. במקום זה אני מנצלת את הזמן כדי להתעמק בסטיילינג: בגדול, הסגנון האופנתי של ילדי הגן הוא אנגרי בירדס. יש בנים שבאים מדוגמים, היישר לצילומי קטלוג - ג'ל בשיעה, מעיל דמוי עור, ג'ינס משופשף.

טורכבו" היא מקדמת את פניי, ואני כבר מוכנה להת' חפר בחיקה, לבקש מיץ פטל, צבעים ונייר. כהן נועדה להיות גננת. היא למדה משחק, התנסתה בפיתוח קול (פרט קריטי, עוד תראו), מעידה על עצמה שהיא גנ' עה בחיידק הבמה, מטורפת על ילדים - והכי חשוב, דמות סוחפת, כריזמטית ופדגוגית בחסד עליון. אני מגלה את כל זה בחמש הדקות הראשונות לפגישתנו. "פה אני מגשימה את כל החלומות שלי", היא מס' פרת. "כל מה שאני אוהבת נמצא בגן". בניגוד לעולם השואר-ביז המתעתע, כאן המעריצים נותרים נאמנים גם בימים קשים. "הם באמת מסורים", מספרת ורד, ואני נוטה להאמין לה.

כעבור כמה דקות מגיע הגרופי הראשון. הוא מחזיק בידו ציור שהכין לה אתמול אחר הצהריים, בבית. הלב שלי נמס. אוי, אלוהים, איזה כיף לה! גם אני רוצה להיות גננת!

"הרגתם אותי עם המיחזור"

"תרגישי כמו בבית", אומרת לי ורד, ואני מתחילה להרגיש בת 5 וחצי. הילד שהגיש לגננת את הציור מחכה לפידבק. ורד מחייכת אליו, קורנת. "זה ציור נהדר, אסף, תודה רבה שחשבת עלי", היא אומרת, והיא מתכוונת לכל מילה.

"גן הוורדים" כבר נפתח לפני חמש דקות, והלי קוחות מתחילים לזרום פנימה. מדובר במבנה חדש, רק בן שלוש שנים, "בית מרקחת", מכנות אותו ורד והסייעת דינה, "נקי-נקי". דינה היא שפתחה את הגן הבוקר, ובינתיים כבר הספיקה לשטוף את הרצפה בפעם הראשונה ולא האחרונה היום. אני עושה סי' בוב בגן שלי: 30 הילדים שיגיעו היום, בהנחה שכולם בריאים טפו טפו, יוכלו לשחק באחת הפינות הרבות שכבר ערוכות לקראתם: פינת הבובות ("אוכלים בריא", מכריו השלט מעל, ואני מזהה פירות וירקות. רגע, הבובות בדיאטה?), פינת קוביות, פינת יצירה, פינת לגו ומשחקים (ד'זה וו: "לכי מאן, ילדה, אין לך מה לחפש פה!"), פינת תחבורה (כנ"ל), פינת טבע ופינת מחשבים.

המחשב, מסבירה לי דינה, הוא משאב מוגבל מאוד. לוח תורנים חושף בפניי שהישיבה על המחשב נעי שית בזוגות, והיא מוגבלת לחצי שעה בלבד. יש ספי דייה גדולה, רחבה ומפתה. טלוויזיה אין. תאמינו לי, חיפשתי.

טפטופי הורים וילדים מתחילים. הגננת ואני הולי' כות לקבל את הלוחות סמוך לדלת הכניסה. חשוב לה לברך כל ילד בצורה אישית, ואני נעמדת לידה, מרגישה קצת כמו אבי הכלה, ומנסה לא להתנהג כמו

הנה מגיעה עוד אמא עם עודף זמן ואני מכירה את הז'אנר מקרוב. היא לוקחת את הגננת לשיחה: יש לו חברים? עם מי הוא משחק עכשיו בגן? הן ממשיכות שיחה שכבר ניהלו בעבר, ובינתיים הלכות רץ לשחק בבצק, לא מתעניין

הפעם אני "גדולה" - לפחות בעיני בני ה-5 ומשהו - ומצפים ממני להיות המבוגרת האחראית. העובדה שאני והם כמעט באותו גובה לא תעורר את חשדם. מי יספר להם שכל הניסיון המעשי שלי מסתכם בגידולה של בת שנתיים אחת?

"הם באמת מסורים", אומרת הגננת ורד, ואני נוטה להאמין לה

כן, גם לנקות אפים של ילדים זרים זה חלק מהעבודה

25.54x33.04	34	38	עמוד	ישראל היום!	22/02/2013	35848666-6
גני ילדי - 159						

הם רוצים לספר לי הכל, אבל ממש הכל איפה הצלצול הגואל?

"תקריאי לנו!", דורש בן 5 וחצי ומוריד ספר טבע מהמדף, "אנציקלופדיית בעלי החיים". אני מעלעלת ולא מזהה שום דבר. "מי זה?" שואלים אותי הילדים - עכשיו הם כבר חמישה, מאיפה צצו עוד שניים?? - אבל אין לי מושג

שמחייכת כאילו זכתה הרגע בלוטו, וגם סבתא אליי שבע, אביגיל, כלב, חתול ועכבר - כולם אסירי תודה על שנבחרו להשתתף בהפקה הנחשקת. המחזה עולה, וכולם נראים מאושרים. אני חושבת על הילדים שלא נבחרו הפעם: האם הטראומה תיחרת בליבם לעד? האם צילקתי את נפשותיהם הרכות?

האירוע עובר בשלום, ואני מרוצה: בפעם הראשונה בחיי ניהלתי הצגה, ובהצלחה מירבית. היו אפילו כמה ילדים שרצו לשמוע את זה שוב. גננות זה נעים לאגו, והבונוס העיקרי פה הוא שאני לא אצטרך להשכיב אף אחד מהם לישון הלילה.

ברגע שההפקה יורדת, ורד שולפת סינרים זעיריים וכובעי נייר: מאסטר שף זאטוטים יוצא לדרך! היום ילדי הגן הולכים להכין סלט גזר, והלבוש הגיע באריכות אבא של אחת מהם, שהוא במקרה גם שף הפופמפיות נשלפות (אז לזה הן נועדו), והילדים נהרסו לקים לשלוש קבוצות. קבוצה אחת תאכל ארוחת בוקר, קבוצה אחרת תגדל גורים, והשלישית תעסוק במשחק חופשי. אחר כך יתחלפו.

אני מצטרפת לשולחן ארוחת הבוקר. כריכי טונה או כריכי גבינה וירקות מחמישה צבעים מוצעים להם, והילדים מכינים לעצמם את האוכל. "אם נעשה הכל עבורם, איך הם ילמדו לעשות משהו לבד?" שואלת הסייעת שאלה רטורית. בגן הזה הילדים הם ישות עצמאית. הם מנהלים את האוכל שלהם ואחראים להם עצמם שלהם. הגילוי בהחלט מעורר בי תקוות לעתיד. אני מאוינה לשיחה העוסקת, איך לא, באוכל, אחד מנושאי השיחה האהובים עלי (אחרי טלוויזיה). "מה אכלתם הבוקר?" אני שואלת. "חטיף אנרגיה", אומרת מטה, "פרוסה עם שוקולד וקוטג'", נשבע ילד אחר. ואחד מדרווח שאכל רק שוקולד לארוחת בוקר. כן, זה נשמע אמיץ. התחקיר שלי מעלה כי בארוחת הערב כולם אוכלים חביתה ומשהו ליה, מעגבנייה ועד חרדל. לפתע אני מגלה התרחשות מוזרה בשולחן שבא מצד הגן. זה הסטארט-אפ של דינה: היא הקציפה את השולחן בקצף גילוח בעל ניחוח גברי, והילדים מורחים אותו כעת על כל השולחן, מציירים בתוכו

הגלגלים. ברור לי שמפה יצמח הרור הבא של רוכבי האופנועים. גם בפניה שבה משחקים בבצק מתנהל משחק ערני. חבורת ילדים מרדדת במרץ רב, ואני מתיישבת לידם ונקלעת לשיחה ערה על אופנה - מה קנו להם ומה יקנו להם בהמשך השבוע. מתברר שהלבשה והנעלה הן נושאים חמים בקרב בני 5 וחצי. דורין, עירו, ליאם, שקר, אופק, אסיף ואני מדברים על עולם הפאשן בהתלהבות יוקרת.

בינתיים, בפנית היצירה, שתי בנות מכינות עבורי מתנה. הן גוזרות את הלכבות שציירתי להן קורם לכן, ועכשיו הן מגיעות במשלחת גמדית ומגישות לי אותם. אין בהן טיפת ציניות ואין להן אינטרסים. ההערצה מחממת את ליבי, ואני נמסה מהמחווה. "תודה רבה", אני לוקחת את הלכבות ומניחה אותם על השולחן. "תיקחי הביתה", הן מרות לי. כבר בגיל רך, עם האהבה באות גם הפקודות.

ורד קוראת לכולם לבוא לשעת ריכוז. אני מתלווה אליה ומגלה שאנחנו עומרות להעלות הפקה, "אליעזר והגור". ורד מתחילה את השוא. כל העיניים נישאות אליה כשהיא עורכת תחרות בין שורות הילדים, איזו שורה יושבת יפה יותר. אחר כך היא מפעילה אותם בחירון טריוויה שאינו נושא פרסים ("מי יודע איזה יום היום?", "איזו עונה עכשיו?"), ותוך כדי כך מפרידה בין ניצים ומכינה את תיאטרון הבובות לשימוש. לגינת טיפוסית אולי יש שתי ידיים, אבל חייבת להיות לה הפרעת קשב כדי לטפל בו בזמן ב-20 מטלות.

הילדים מרותקים אליה, והיא מעבירה את הש רביט אלי. אני עומדת להקריא את "אליעזר והג זר". "אסור לפחד מילדים", אני משננת לעצמי, גם כשהם מתקרבים אלי בתנועות מאיימות. "הם בסך הכל מתרגשים", לוחשת לי הגננת, אבל גם אני לא שלווה. עלי לבחור מי מהילדים יגלם תפקיד בהפקה שלנו, ואני מתקשה להכריע. כולם נראים לי מלאי כישרון ומוטיביציה, ולא נראה לי שיש זמן לעשות אודישנים. "בהצבעה בלבד", קוראת ורד, והילדים חוזרים לכיסאותיהם.

אני בוחרת אליעזר אחד שמגיע בריצה, גור אחת

אותי הילדים - עכשיו הם כבר חמישה, מאיפה צצו עוד שניים?? - אבל אין לי מושג. זה נראה כמו חי לזון, אבל אני ממש לא בטוחה.

"את לא מכירה אותו?" אני שומעת טון מאשים. ה, הי, יש לי שני תארים, ילה, תיזהר ממני. "ממה הגוף שלו עשוי?" שואל ילד בשם ליאם, ואני מבינה שה שאלה מופנית אלי. עוד שתיקה מביכה. ילדה חכמה בשם מטר עונה במקומי: "הגוף שלו עשוי משריר". אני מחליטה לערוך שיחה כללית בנושא בעלי חיים. "אני לא הורגת חיות, כי אני אוהבת אותם", מסבירה מטה. אפשר להעריך במידה לא רעה של ראות שעד גיל 7 היא תהפוך לצמחוניית, וסביב 12 היא כבר עמוק בטבעונות.

מבעלי חיים השיחה גולשת, באופן טבעי, לאחים. ילדי הגן משבחים את האחים הגדולים שלהם. גם האחים הקטנים זוכים לאהדה לא מבוטלת. לכולם יש אחים ואחיות וכלב או חתול בבית, והם רוצים לספר לי הכל, אבל ממש הכל, ובפרטו. איפה הצלצול הגואל?

עכשיו! מייד! קשה!

צריך סבלנות אינסופית כדי להיות גננת. מדובר בג'וב תובעני, מעייף, חסר פשרות. את לא יכולה לבי רוח לפייסוּבוק, ללאנץ' או לפגישה עם לקוח דמיני. הלקוחות כאן, מולך - עייפים, מוטרדים, עצובים או משועממים, והם רוצים ברגע זה - עכשיו!!! מייד!!! - יחס. הם עוקים לפירבוק על כל דבר ("ע"ע" "תראי את הציור שלי"), ומשוועים למילה חמה ולמחמאה. בטבעיות השמורה לבני מלכים שפגשו בת עם, הם גם מבקשים עזרה עם הרברים שנראים להם מורכבים מדי, למשל צביעה בתוך הקווים וגו' ויה. זה לא הזמן להתוודות באוזניהם על הציון האיום שקיבלתי במבחן הפסיכוטכני בגזירה, ואני מנסה להעמיד פנים שאין לי בעיה עם המטלה ומציירת לבבות לכל דיכפין. קצת עקום, אבל העיקר הכוונה. במקביל, אני מנסה לאתר דרכי מילוט מפינת היצירה. איך הגעתי לכאן ככלל? בפנית "על גלגלים" הילדים באקסטוזה. הם עסוקים מאוד ברכבים שלהם, מלאי להט כלפי הכלים עם

האירוע עובר בשלום, ואני מרוצה: בפעם הראשונה בחיי ניהלתי הצגה, ובהצלחה מירבית. היו אפילו כמה ילדים שרצו לשמוע את זה שוב. גננות זה נעים לאגו, והבונוס העיקרי פה הוא שאני לא אצטרך להשכיב אף אחד מהם לישון הלילה

המוטו בגן הוא שלילדים יש תפקיד. הם שותפים

צורות (פתק לעצמי: חייבת לנסות את זה בבית, עם או בלי הילדה). אני נרעשת מהפעילות היצירתית ומי תיישבת לידם, מתנסה בעצמי קצת במריחות (תציירי עיגול, "תעשי לב").

ליד השולחן אני פוגשת את דניאל. פילוסוף וחלוץ, שמעריץ את מסי. "כשאני אגדל, אני אהיה שחקן בבית" יים או בברצלונה", הוא מספר. הילדים מתחילים ריון, שבו אני יכולה סוף סוף לתרום משהו מהירע שלי: מי שחקן הכדורגל הכי טוב בעולם ולמי יש את הגולים הכי יפים? השולחן מתעורר לחיים. יש פה מעריצי אבי ריקן ועמית בן שושן (בית"ר ירו"ר שלי), ויש גם אגף אליזבט עטר (מכבי ת"א). שאלה פילוסופית מתעוררת: "אם אני אהיה בבית"ר יים, ואח שלי ישחק בהכח ר"ג, ואני אשחק מולו, בעד מי ההורים שלי יהיו?" לדור הצעיר יש ביקורת על איכות המשחק של האחים הבוגרים, שגם הם חוקים בכדורגל ("אח שלי משחק בתפקיד קשה, אבל הוא אגואיסט"). יש פה ספרייה ענקית, והבנות רוצות שאקריא להן. אני מעלעלת במהירות ובחרת בספר שנראה קסום ופיתאי, "מסע בדמיון" של ענת אומנסקי. אני מתחיי לה להקריא להן את הסיפור על זולי, ילדה שבכוחה להזיז הרים, וחווה רגע גירל פאור מטרופ. "היל" דה הזו, כשהיא רוצה משהו היא יכולה להזיז הר", אני מקריאה ועוברת חוויה חוץ-גופית פמיניסטית. הילדות האלו הן בנות המאה ה-21. הן יכולו לעשות הכל - לנהל קונצרנים, לגלגל עסקאות גדל"ן, להרים מזימים חברתיים בינלאומיים, לכתוב ספרים ובלוגים, או, אם יבחרו, להזיז הרים!

רגע לפני המפגש השני עם הגננת, הם מחזירים את המשחקים למקומם. אני שואלת את הסייעת מה לעזאזל הם עושים. היא מסבירה לי שהמוטו בגן הוא שלילדים יש תפקיד. הם שותפים, וחלק מהאחריות שלהם היא להחזיר חפצים, משחקים וצעצועים למי

מספרה, טיפול מסור וארוחה טובה

קום. אני מבקשת ממנה שתבוא אלי הביתה ותלמד את בתי לעשות את זה, והיא נותנת לי את מבט ה"זה התפקיד שלך". כן, אני יודעת. אבל קל יותר להגיד לילדים של אחרים מה לעשות.

חמישה מעצבי שיעור

קצת אחרי 11 אנחנו נקראים למפגש השני היום. "בתיאבון, חברים", אומרת הגננת, והילדים מתחילים לטעום את סלט הגזר (חוצץ מהשוכבים שלא התאפקו וטעמו עוד לפני). כל ילד שאוכל מקבל מדבקת "הטור עם האמץ". אני לא רוצה לטעום, אבל אשמח למד בקה. הגננת מוותרת לי ואני מקבלת אחת, ובתוך כך מהרהרת שוב אם אני פה בתפקיד הגננת או הילדה. באמצע היום אני מבחינה שהקול שלי הולך ומצטנן. מתי זה קרה? לא שמתי לב. אני בקושי מסוגלת להוציא משפט שלם. "המיתרים הם כלי העבודה שלנו", אומרת לי ורה. היא עצמה עברה ניתוח במי תרי הקול לפני 13 שנים, וגם כיום נוטה לצרירות ומרי פעם מאבדת את הקול. "זה חלק מהמקצוע". אמרו לי שזה יכול לקרות, אבל לא האמנתי שזה יבוא מהר כל כך.

כששרים "אפונה וגזר", ורד מלאת אנרגיות כאילו עכשיו התחיל היום. הסייעת מנקה את הגן (להערכת

בפעם השלישית מאז הבוקר). אני מנסה להצטרף לשירה, ויוצאים לי רק חרחורים.

שוב מתחלקים לשתי קבוצות: חלק יורדים לחצה וחלק ל"מרכזים". ורד מבטיחה לי שב"מרכזים" אקבל טיפול מסור במספרה וארוחה טובה בבית קפה. נשמע חלום, לחתוך קצת את היום עם איזה רענון. כשאני חנו יורדות לאזור ה"מרכזים" אני מגלה עיר קטנה, שבה הילדים הם הספרים, המלצרים והטבחים. ביקום המוקטן הזה יש להם בתי עסק - מסעדה, מכולת ומכון יופי, וגם כלי רכב. כאן, מספרת לי הגננת, הם רוכשים "כישורי חיים". תוך כרי משחק לומדים על יחס לכסף ולחוק. יש מכוניות, תמרורים ורמזור, והם צריכים לנהוג באחריות ובהירות, להיזהר לא לפגוע בחבריהם ולהישמע לכללים.

בתוך דקות אני מגלה שהילדים צמאים לתת שיי רות. הם מזינים אותי לפיצה, להמבורגר ולסלט ירקות ומציעים לי תספורת חינם. הרבה שנים לא הסתכלו עלי ככזו ערבה. הילדים רק רוצים להי תקרב, ללטף את שערי ולבצע בו את זממם. אני מתמסרת. לא פחות מחמישה מעצבי שיער עובדים על התסרוקת שלי. ילדה מוכשרת דופקת לי פן בכאילו, ואחרת לוקחת על עצמה את מלאכת המי ניקור-פדיקור. אני יושבת במרכז, מרוצה מהחיים, אבל לא כמוהם, שעפים מאושר. העבודה מקצועית, התוצאה מושלמת.

"מ"מרכזים" אני נודדת לחצה. בחצר צריך להשיג שהמשחק החופשי והמהנה לא ייצא מכלל שליטה. יש פה כדורים, בית עץ, חול, ובעיניים הפולניות שלי, אפשר להיפצע פה בקלות. קבוצת בני נמר צאים כבר בעיצומו של משחק כדורגל. קבוצה אחרת הולכת לחפור מלכודות בחול: מדובר במלכודות לא מזיקות, שרק יציר דמיון יכול ליפול לתוכן. הם קוראים לי שאבוא לבחון את עבודתם.

שתי בנות מתקרבות עם כדור. "מסירות?" אנחנו מתחילות לשחק. אי אפשר לדבר בטלפון, לקפוץ רגע לסידורים או לחלום בהקיץ. הגננת צריכה להביט כל הזמן בריכוז בילדים, לוודא שכולם חיים ושאר אחד לא הפך את החפירות לקרב. מרחוק אני מבחינה בביצועים של דניאל: שליטה טובה בכדור, קבלת החי לטות מהירה. איפה חותמים על כרטיס השחקן שלו? כשאנחנו עולים מהחצר אני כבר תשושה. הילדים נראים לי פעלתניים מתמיד, נדמה שהם לא התעייפו בכלל. מבחינתם, היום רק החל. אני מפקת פיהוקים

רחבים, מוכנה להירדם עכשיו, רק תנו לי מזון. "לש" תות, להתפנות, לשטוף ידיים", מבקשת ורה. אני רוצה לעזור בארגון ובהובלת הילדים בחזרה למבנה, אבל אין לי קול. בנות החבורה שלי שמות לב שאיברתי אותו ומציעות עזרה. נשמות טובות.

היום עומד להסתיים. לפני פרידה אני מספרת ליי לדי הגן מי אני, תוהה אם הם מכירים את המושגים "עיתונאית" או "עיתון". הם לא חוקרים במופלא מהם, רק מחכים לחלק המהנה של היום: חטיפים.

"ילדים, היה לי מה זה כיף איתכם היום, הייתם מדהימים. שיחקתם יפה, ואיזה סלט גזר נפלא הכני תם!" ורד ממלאת אותם בגאוה. "שמתי לב שאתם גדלים, והיום ממש גדלתם", היא אומרת בפנים קור-נות. רגע לפני ההכנות לצהרון - רוב הילדים יישא-רו בגן עד חמש, רק אנחנו הגננות סיימנו את היום - מחלקים לכולם חטיפים בצורת דגים. ורד בוחרת שני עוזרים אישיים, והגננים הקטנים שלה עוזרים בחלוקת השלל לכל ילדי הגן. "אל תסתכלו ביד של האחר, זה לא מנומס לראות מה הוא לקח", היא מייעצת, לשווא. כשמדובר בממתקים, הילדים הופי-כים לרואי חשבון מדופלמים.

בסוף מגיע זמן הברכות. ורד מעמידה בשורה את כל גלוחי הראש הטריים, וכל הילדים מחמיאים להם בצעקה אדירה: "תתחדשו על התספורת!" בהמשך נעמדים בעלי הנעליים החדשות (כן, כל מי שקיבל בזמן האחרון נעליים חדשות זוכה לברכה), ולהער-כתי גם כמה מסתגנים, וזוכים לתשואות. האחרונים הם אלו שחלו והבריאו. "ברוך רופא חולים, תהיו בריאים", צועקים לעברם הילדים. ככה לומדים לתת כבוד לחברים, להחמיא ולפרגן: בקול רם.

30 משלוחי מנות בלילה

בלילה אני נזכרת במשהו שוורד אמרה לי. "בעל של גננת זה מקצוע בפני עצמו. העבודה הרי לא נגמרת בשתיים בצהריים. הוא תמיד צריך לעזור, לצבוע, להכין שלטים, להכין דברים לחגים, לא חסרה לו עבודה". מעניין אם בעלי יהיה מוכן להתקין הלילה 30 משלוחי מנות. מצד שני, איך אבקש ממנו? אפיי-לו אין לי קול.

האמת היא שאני מוכנה ללכת מחר שוב לגן, אפילו כל השבוע. אבל אלוהים, בבקשה, הכל, רק לא לחזור לבית הספר. ●

"מיתרי הקול הם כלי העבודה שלנו", אומרת לי ורד. היא עצמה עברה ניתוח במיתרים לפני 13 שנים, וגם כיום נוטה לצרירות ומדי פעם מאבדת את הקול. "זה חלק מהמקצוע". אמרו לי שזה יכול לקרות, אבל לא האמנתי שמהר כל כך

בפינת הטבע אורבים לי שני בני 5 וחצי, שחייבים לדעת אם החילוץ של הגן עוד בחיים. אתמול היה נדמה להם שהוא נשבר, ועכשיו הם סקרנים. אני לא בטוחה שיש לי את הכלים להסביר להם את הסוגיה המורכבת של חיים ומוות